



## **Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta**

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper  
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore  
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout  
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Incitamenta

**Bellecius, Aloysius**

**Ratisbonæ [u.a.], 1755**

§.I. Constantiæ decora.

---

---

**Nutzungsbedingungen**

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55553](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55553)

Tanta ergo constantiæ in bono cùm necessitas sit ad perfectionem & beatitudinem consequendam, pro coronide hujus operis ob oculos ponam I. stabilitatis decora, II. instabilitatis dispendia, ut amborum consideratione fortiter impellamur ad sanctitatem non solum aliquamdiu sed perseveranter sectandam.

§. I.

*Perseverantiae decora.*

I. **P**Rima prærogativa, qua perseverantes in bono justis ab aliis lunæ æmulis æronibus distinguuntur, in eo consistit, quod vivi adhuc eleventur ad statum similem illi, quo olim post extremum judicii diem reviviscentes beabimur; utpote ubi immutabili felicitate eundem perpetuò vitæ & fortis cursum tenebimus. Nam etiam illi, qui in probitate constantes sunt, omni lunatica morum vicissitudine superiores, in æquabili semper justitiæ libra perenne solstitium celebrant,

I.  
Nos similes facit  
Beatis ipsique Deo

lebrant, & amandato inconstantia  
apri, stabili gaudent vere.

Præterea tales per hanc virtutem  
quodammodo participes fiunt ipsius im-  
mutabilitatis DEI; cum etiam apud  
ipfos, licet dissimili beatitate, non sit  
*transmutatio nec vicissitudinis obumbra-  
tio.* (b) Quamvis enim aliàs teste  
Hussæo *Vate inter Sanctas nemo immu-  
tabilis sit,* (c) & homo natura sua  
*nunquam in eodem statu permaneat;* (d)  
tamen perseverantiæ adminiculo ad  
aliquam stabilitatis divinæ similitudi-  
nem sublimatur. Ex quo virtutis hu-  
jus eminentem præstantiam colligere  
licet, utpote quæ nos Beatis, gloriosa  
carne amictis, nec non ipsi Supremo  
Numini aliqua ratione similes reddit;  
& quæ propterea eò potentiùs ad sui  
amorem nos incitat, quò altiùs ea  
suos asseclas elevat.

II.  
*Firmam  
spem tri-*

II. Altera laudatæ hæctenus firmi-  
tatis dos est, quòd nostræ ad æternam  
beati-

---

(b) Jac. i. v. 17. (c) Job. 15. v. 15.  
(d) Job. 14. v. 2.

beatitudinem electionis signum minùs <sup>buit perse-</sup>  
 dubium sit. Fatentur quidem Theo- <sup>verantia</sup>  
 logi hac in vita quædam numerari <sup>finalis.</sup>  
 indicia, per quæ cognosci, vel saltem  
 conjici possit, quinam mortalium sint  
 electorum albo inferendi, & cœlesti  
 gloriæ asserendi; sed tamen iidem una-  
 nimi quoque consensu testantur, ple-  
 raque hæc signa esse æquivoca, errori-  
 que obnoxia; cùm non rarò fallant.  
 Nihilominus has inter notas siqua est,  
 cui certiozem habere fidem liceat, ex  
 eorum sententiâ hæc, de qua agimus,  
 prævia in bono perseverantia est. Hæc  
 enim vaticinio omine & prodromo-  
 nis jam nunc incipit in nobis expri-  
 mere illum felicem æternæ immuta-  
 bilitatis statum, quæ infinitæ beatitati  
 adeò naturalis & propria est.

Imò hoc ipso, quod constanti quis  
 gressu Solymam versùs incedere per-  
 gat, præfaga spe solari se potest, se  
 tandem etiam beatæ illius civitatis in-  
 colam fore. Patres enim, cùm de  
 prædestinatione seu de divino salutem  
 nostram decernente decreto disserunt,

eam nobis exhibent tanquam catenam ex pluribus infertis invicem annulis compositam. Ex parte cœli catena hæc series est gratiarum, quas electis suis præparavit DEUS, & queis illos liberè quidem, certissimè tamen ad gloriam perducit. Ex parte hominis catena hæc est continuatio plurimorum actuum, per quos his auxiliis fideli annutu consentimus.

Omnes hi assensus sunt præviæ hujus, de qua loquimur, perseverantiæ actus, quorum extremus, ad quem reliqui omnes referuntur, felicem illam finalem perseverantiam constituit; & qui, quia ultimus est, reliquis omnibus coronidem imponit. Sicut ergo ille, qui priores catenæ annulos avida manu arripit, sibi jure de attrahendo etiam ultimo blandiri potest; ita pariter ille, qui per vitæ cursum in exercendis piis operibus constans perseveraverit, meritò sperare valet, se etiam sub mortem firmum in eorum exercitio permansurum; cum continua virtutum praxis optima ani-  
mi

mi comparatio ad consequendam beatitudinem æternam, ejusque probabilissimum pignus fit.

Huic ipsi fundamento nixus, vas electionis Paulus paratam justis gloriam certo sibi augurio ominabatur, dum de rei eventu securus intrepidè affirmavit: *reposita est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die justus judex.* (e) Licèt enim alibi *se omnium abortivum* esse, (f) & *peccatorum primum* (g) enunciavit; tamen morti proximior nil hæsitans asseverat: *Dominus salvum me faciet in regnum suum cæleste.* (h)

Scilicet stabilitas in pietate per plures jam vitæ annos continuata, hujus fiducia firmamentum erat. *Bonum certamen certavi, ajebat, cursum consummavi, fidem servavi;* (i) id conscientia fidei vadimonio testatur. Ex hac autem diuturniore virtutum exer-

C c 5

cita-

(e) 2. Timoth. 4. v. 8. (f) 1. Cor. 15. v. 8.  
 (g) 1. Tim. 1. v. 15. (h) 2. Timoth. 4. v. 18.  
 (i) 2. Tim. 4. v. 7.

citatione spe plenus inferebat : ergo etiam finali perseverantia à divina largitate donabor : *reposita est mihi corona justitiæ.* Adeò certum nempe constantia hæc ac indubitatum Apostolo beatæ electionis prognosticon erat. Quo autem stimulo salutis cupida mens efficacius impelli possit ad sanctitudinis callem constanter premedum, quàm ipso hoc præfago æternæ felicitatis indicio ?

III.  
*Virtutes  
reliquas  
perficit, &  
coronat.*

III. Tertium denique decus, quo excellens hæc firmitas eminet, in eo consistit, quòd ea omnibus aliis virtutibus pretium addat, earundem meritum augeat, illasque ad perfectionem perducatur. Desumpta ex Hypponensi Præsule doctrina hæc est, dicente : *non est magnum inchoare, quod bonum est ; sed consummare, hoc solum perfectum est.* (1) Huic opinioni suffragatur Hispalensis Ecclesiæ lumen Isidorus, ita disserens : *non est beatus, qui bonum facit ; sed qui incessabiliter facit.*

(m)

---

(1) Serm. Super Psal. 51.

(m) *Non quærentur in christianis ini-*  
*tia, (prosequitur Hieronymus) sed finis*  
*& perseverantia. Paulus malè cœpit,*  
*sed bene finivit. Judæ laudantur ini-*  
*tia, sed finis proditiōe damnatur. (n)*  
*Non enim cœpisse, sed permansisse virtu-*  
*tis est. (o)* ita sentit Hieronymus.  
 Ex his patet, ex mente Patrum so-  
 lam constantiam probas actiones per-  
 ficere, eisque meriti coronidem im-  
 ponere.

Verum quidem est, quòd cuilibet  
 pio actui suus gloriæ gradus respon-  
 deat; sed hic non nisi perseveranti  
 confertur. Equidem *omnes virtutes*  
*currunt, (ait Petrus Blessensis) sed una*  
*perseverantia coronatur. (p)* Omnes  
*quidem virtutes (Bonaventuræ oracu-*  
*lum est) coronam merentur, sed sola per-*  
*severantia coronatur. (q)* Inde illius  
 pretium ac excellentem præstantiam  
 colligas, velim.

## IV.

---

(m) Lib. 2. de Synonym. (n) Contra Jovi-  
 nian. Item in epist. ad Furiam. (o) Epist. ad  
 Vitalem. (p) Epist. 22. (q) Diætæ c. 2.



IV.  
Imò ipsa  
est singu-  
laris vir-  
tus.

IV. Præterea hæc animi firmitudo non est tantum complementum, perfectio, & anima omnium aliarum virtutum ac conditio, sine qua nulla earum æterna mercede donabitur; sed insuper ipsa quoque *specialis* ab aliis distincta *virtus est*, (Aquinatis verba sunt) *per quam homo in honestis operibus persistit, quantum necesse est.* (r) Nam ex mente S. Doctoris ubi occurrit *specialis ratio difficultatis, ibi est specialis virtus.* Jam autem diu *insistere alicui difficili, specialem habet difficultatem.* Ideo diu *persistere in aliquo bono usque ad ejus consummationem, pertinet ad specialem virtutem.*

Ergo cum in sanctarum operationum exercitatione ipsa exercitii diurnitas & laboris continuatio singularem quandam valdeque magnam sibi annexam habeat difficultatem, singulari quoque opus est virtute, qua roborati superandæ huic molestiæ reddamur idonei. Talis ergo cum prodroma hæc perseverantia sit, etiam  
cuili-

(r) 2. 2. q. 137. a. 1. in C.

cuilibet, quam ordinat, actioni peculiare meritum tribuit, distinctum ab eo, quod aliis, quas comitatur, & animat, virtutibus debetur. Ex quo illius summè proficua excelsitas luculenter elucet.

V. Accedit, quòd consummatum redemptionis nostræ opus in acceptis referendum sit invictæ illi constantiæ, qua divinus Salvator triginta trium annorum spatio innumeros labores, inauditos cruciatus ac ærumnas perpessus est; quin tot miseriarum vel magnitudo vel diuturnitas illum ab incepto deterruerint; ita quidem, ut verè æterno Patri pridie mortis suæ dicere potuerit: *opus consummavi, quod dedisti mihi, ut faciam; (s)* & in cruce positus exclamare: *consummatum est.* (t) Licèt enim Scribæ & Pharisæi, ut inde descenderet, eundem incitarent; seque in eum tunc credituros promiserint; tamen immotus perstitit, blanda hæc invitamenta promissaque neglexit, & atrocissima inter tormenta

V.  
Illi debetur redemptio-  
nis nostræ consum-  
matio.

(s) Joan. 17. v. 4. (t) Joan. 19. v. 30.

menta tamdiu duravit, donec omnium victorem emisit spiritum.

Exinde præstantissima hujus virtutis decora æstimare licet, quæ profectò tanta sunt, ut summè vecordem esse oporteat illum, qui, neglectis tot stimulis, *respiciens retro, manum ab aratro retrahit*, (u) & electam perfectionis semitam perfido pede profugus deserit. Tu igitur ô immutabile Numen! fige, quæso, inconstantis animi levitatem, & pietatis desertionem improvidè meditantem, victricis gratiæ adminiculo viæ sanctitatis ita affige, ut inde eum *nec tribulatio, nec angustia, nec fames, nec nuditas, nec persecutio, nec gladius* (x) unquam separet, avellatque.

## §. II.

*Inconstantia dispendia.*

I.  
Omni eti-  
am priori  
merito  
privat.

I. **E**Narratis, quæ constantia eminent, prærogativis, proferenda in apurum pariter sunt ea, quæ ex men-

(u) Luc, 9. v. 62. (x) Rom, 8. v. 35.